

ตอนที่ 7

หลักการแห่งชีวิต และ ความตาย

ความตายอาจจะตื่นเต้นกว่าการมีชีวิต

นายพลแพตตันได้ทำลายล้างความหวาดกลัวต่อความตาย ด้วยความศรัทธาที่มีต่อศาสนา อย่างลึกซึ้ง และด้วยอารมณ์ขันอันเฉียบคม ท่านได้สอนพวกเราให้หัวเราะกับความตาย ผมเชื่อว่าท่านมี ความจริงใจที่ บอกว่า ท่านได้สวดมนต์อ้อนวอนต่อพระเจ้าให้ท่านตายในสมรภูมิ ผมจำคำที่ท่านพูดว่า

" ผมต้องการตายด้วยกระสุนนัดสุดท้ายที่ยิงในตอนท้ายสุดของสงคราม ! "

ในภาพยนตร์เรื่อง แพตตัน มีหลายนาทีที่เดียวที่ได้พรรณาถึงความเชื่อของนายพล แพตตัน ที่ว่า การกลับชาติมาเกิดมีจริง แต่ในการถกแถลงคราวใดผมก็ไม่เคยได้ยินนายพล แพตตันพูดถึงการกลับชาติมา เกิด ท่านได้แต่พูดถึงความจริงที่ว่า **ไม่มีสงครามแบบใหม่ สงครามทุกแบบทุกชนิดได้เคยกระทำกัน มาแล้วเป็นพัน ๆ ปีในชีวิตของมนุษยชาติ มันไม่มีการเปลี่ยนรูปแบบของสงครามเลยที่เปลี่ยนไปก็เพียงแค่อาวุธที่ใช้เท่านั้น** ผมแน่ใจว่านายพล แพตตัน ได้ศึกษาสงครามทุกแห่งเท่าที่มีรายงานในหนังสือ ประวัติศาสตร์ ท่านใช้ชีวิตของท่านในการเข้าไปเยี่ยมเยียนสนามรบ การที่ท่านพูดอย่างที่มีในหนังว่า **"ผม เคยอยู่ในสนามรบนี้มาก่อน"** มันไม่ได้หมายความว่าท่านเชื่อในเรื่องการกลับชาติมาเกิด มันหมายความว่า ท่านเคยศึกษาสนามรบนี้มาอย่างละเอียดลออแล้ว และเคยเดินตรวจในที่ที่การรบเกิดขึ้นมาก่อน

ไม่มีข้อสงสัยในจิตใจของทหารคนใดเลยว่านายพลแพตตันเชื่อในพระเจ้า นายพลแพตตัน ปฏิบัติตามศาสนาอย่างดีทั้งเจ็ดวันในสัปดาห์ท่านไม่ได้จำกัดการปฏิบัติตามศาสนาเพื่อการแสดงออกในวัน อาทิตย์เท่านั้น แม้ว่าท่านจะร่วมกับกำลังพลเข้าโบสถ์ในวันอาทิตย์บ่อย ๆ ก็ตามอาทิตย์แรกที่อยู่ในศูนย์ฝึกการรบแบบทะเลทรายนายพล แพตตัน ได้สั่งการให้มีการเข้าโบสถ์เพื่อประกอบพิธีทางศาสนา เราไม่มีโบสถ์สักแห่ง ! เราไม่มีเก้าอี้ที่นั่งสักตัว แต่เราก็มีโบสถ์จนได้ ! ที่เรานั่งก็คือแท่นบูชาซึ่งตั้งอยู่ กลางทรายข้างหน้าเต็นท์ของนายพลแพตตัน พร้อมกับธงชาติอเมริกัน และที่ยืนตัวตรงหน้าหน้าแถว ทหารในการประกอบพิธีครั้งแรก ก็คือ นายพลแพตตัน !

นายพลแพตตันนับถือในอนุศาสนาจารย์ของกองทัพ และให้พวกเขาเข้าประชุมทุกครั้งที่จะมีการตัดสินใจที่สำคัญ ท่านมักจะเรียกอนุศาสนาจารย์มาเพื่อให้ " ต่อสายตรงไปยังพระเจ้า ! " ระหว่าง การรบที่โป่งพอง(Battle of the Bulge) สภาพอากาศแย่มาก นายพล แพตตัน ได้สั่งให้อนุศาสนาจารย์เขียนคำสวดเพื่ออ้อนวอนให้สภาพอากาศเปลี่ยนแปลง บทสวดเพื่อสภาพอากาศที่ดีต่อการสู้รบนี้ได้เคยกล่าวในบทก่อนแล้ว บทสวดนั้นได้ร้องขอว่า

" โปรดยับยั้งฝนอันรุนแรงนั้น และกรุณาอบลมที่อากาศที่ดีแก่เราเพื่อการรบครั้งนี้ขอโปรดรับฟังพวกเราเหล่าทหารหาญของพระองค์ ซึ่งมีพลกำลังก็ตั้งยานาจบันดาลแห่งพระองค์ พวกเราจะบุกเข้าไปเพื่อชัยชนะ และจะจรรโลงความยุติธรรมตามความประสงค์ของพระองค์ในหมู่มวลมนุษย์ และชนชาติต่างๆ"

นายพลแพตตันสวดมนต์บทนี้ในวันที่ 12 ธันวาคม 1944 ปราบกว่าพระเจ้าได้ทรงใช้เวลาเพียงสองสามวัน เพื่อทำอากาศให้แจ่มใสและบรรดาทหารก็ได้กระทำ " การรุกไปข้างหน้าจากชัยชนะ คู่ชัยชนะ "

ความศรัทธาในศาสนาของนายพลแพตตันได้ปรากฏอยู่ในคำอ้างอิงของท่านเกี่ยวกับความตายความกลัวตายมักถูกโจมตีโดยนายพลแพตตันอยู่เสมอ " คุณเคยหยุดคิดบ้างไหมว่าความตายนั้นอาจ จะตื่นตื่นมากกว่าการมีชีวิตอยู่เสียอีก ? เราเชื่อมั่นเป็นอย่างใดกับการมีชีวิตอยู่ในโลกเราไม่รู้ว่ามันจะ เป็นอย่างไรหากมีชีวิตหลังจากที่ตายไปแล้วเรารู้ดีว่ามันจะต้องมีชีวิตบางอย่างแน่หลังจากตายไป! จง มองอนาคตในแง่ดี "การบรรยายของนายพล แพตตัน เกี่ยวกับความตาย ทำให้พวกเรามีความเชื่อมั่น มากกว่าได้ฟังพระสวดที่โบสถ์เสียอีก

ผมประทับใจในความรอบรู้เรื่องไบเบิลอย่างละเอียดลออของ นายพลแพตตัน ความรู้ในเรื่องนี้ของท่านมีมากกว่าผู้นำทางศาสนาหลายๆ คนที่ผมเคยรู้จัก ผู้เขียนประวัติท่านคนหนึ่งได้กล่าว ในที่ประชุมว่า

นายพลแพตตัน สามารถกล่าวคำที่มีอยู่ในไบเบิลได้มากกว่านักวิชาการทางคัมภีร์ไบเบิล คนใดด้วยซ้ำ สำหรับนายพล แพตตัน คัมภีร์ไบเบิลนั้น คือ บทความสำหรับการต่อสู้

ผมจำได้ถึงคำอธิบายของท่านในเรื่อง ความกลัว และความศรัทธา พวกเรากำลังเข้าใจ วันที่ยาวนานที่สุดแห่งปี (The longest day) ในวันที่ 21 มิถุนายน 1942 พันเอก เกย์และผมกำลังเดินทางไปที่ตั้งของท่านนายพล แสงสีแดงพาดผ่านฟากฟ้าด้านตะวันตก ขณะที่พันเอก เกย์ และผมเข้ามาใกล้ นายพลแพตตัน ได้รำพึงขึ้นว่า

"เป็นเวลาพระอาทิตย์ตกที่สวยงามระย้า ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีเยี่ยมจริง ๆ เพียงแค่ทอดสายตามองทุกสิ่งทุกอย่างช่างสมคูลย์จริง ! สมบูรณ์ที่สุดเหมือนกับความกลัวและความศรัทธา คุณมีความหวาดกลัวอย่างมากมาย คุณต้องไขว่คว้าความศรัทธามาเพื่อให้สัมพันธ์กับความกลัว คุณมีความศรัทธามาก คุณก็ต้องมีความกลัวเพื่อทดสอบศรัทธาของคุณ พระเจ้าทำให้คุณพยายามพิชิตความกลัวเพื่อดูว่าคุณมีความสามารถในการรับศรัทธาเท่าไร พระองค์จะไม่ให้คุณมากไปที่จะสามารถเอาชนะได้ แม้ว่าคุณสามารถยอมแพ้ได้เสมอ และร่วงหล่นไปพร้อมกับความกลัว แต่ถ้าคุณไม่ยอมแพ้ คุณก็สามารถทำลายความกลัวทั้งหมดได้ พระเจ้าดำเนินงานทั้งสองแผนกทั้งแผนกความกลัวและแผนกความศรัทธาถ้าชาตานั้นมีจริงพระเจ้าก็สามารถดื้อนมันได้โดยง่าย พระเจ้าไม่เคยทำสิ่งใดล้มเหลว ! นั่นคือรวมถึงการฆ่าเจ้าชาตานั้น ความกลัวและความศรัทธาเจริญเติบโตพร้อมๆ กัน ถ้าคุณไม่มีความศรัทธาเพื่อเผชิญหน้าความตายโอกาสที่คุณ จะมีศรัทธาเพียงพอที่จะสู้กับการมีชีวิตต่อไปก็มีน้อย มันก็เหมือนกับการมีชีวิตอยู่อย่างครึ่งเป็นครึ่งตายนั่นแหละ ! "

" ท่านเห็นทั้งหมดนั้นในดวงตะวันที่กำลังจะลับฟ้าหรือครับ ท่านนายพล ? "

พันเอก เกย์ ถามขึ้น

" ใช่ ทั้งหมดนั้น และมีมากกว่านั้น เอาละ มันก็ไม่เชิงทีเดียว ผมเพียงแค่เห็นส่วนเล็ก ๆ ส่วนหนึ่งของจักรวาลเท่านั้น แต่ใครก็ตามที่สามารถรวบรวมจักรวาลได้ก็จะสามารถมีแผนการรบที่ยอดเยี่ยมได้ "

พวกเราเฝ้าดูอย่างเงียบๆขณะดวงอาทิตย์เปลี่ยนสีเหนือเทือกเขาซ็อกโกแลต แห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

ทหารทุกคนรู้ว่านายพลแพตตันห่วงใยในตัวพวกเขา ถ้าทหารกลัวตายก็ไม่จำเป็นต้องกังวลใจเพราะนายพลแพตตันยอมรับการหวาดกลัว นายพลแพตตันชื่อสัตย์ต่อคนของท่านเท่า ๆ กับ ที่พวกเขาชื่อสัตย์ต่อท่าน ความจงรักภักดีแบบนี้ยากนักที่คนอื่นจะเข้าใจได้ คนอื่น ๆ ไม่เชื่อว่าบรรดา กำลังพลจะจงรักภักดีต่อ

ผู้บังคับบัญชาที่หยาบกระด้างและเรียกร่องมากเกินไป นายพล แพตตัน เรียก รื่องเอาความตายจากทหารทุกคน หากว่ามันจำเป็นเพื่อให้ได้ชัยชนะ แต่ นายพล แพตตัน จะเป็นผู้มอบชีวิตเป็นคนแรกเรื่องราวและตำนานเกี่ยวกับ นายพล แพตตัน มีมากมายไร้ขีดจำกัด แม้จะเป็นปี 1942 ก็ตาม ผมจำได้ถึงนักหนังสือพิมพ์คนหนึ่ง ผู้ซึ่งบอกผมว่า เขาได้ตั้งใจที่จะเขียนเรื่องราวของ นายพล แพตตัน ในแง่ตลก ผู้สื่อข่าวคนนี้ประจำอยู่กับหนังสือพิมพ์ฉบับยักษ์ใหญ่ของชาติแห่งหนึ่ง เขาไม่ได้พูดถึงว่าเขาจัดการให้ตัวเองเข้ามาในศูนย์ฝึกนี้ได้ยังไง มันก็เป็นภารกิจของผมที่จะร่วมกับผู้สื่อข่าวคนนี้ระหว่างการเยี่ยมชมศูนย์ฝึกการรบแบบทะเลทรายของเขา เราหยุดรถจี๊ปของเราและมองไปที่ทหารราบคนหนึ่งซึ่งมีท่าทางฉุนเฉียวในขณะที่กระต๊อบไปบนคันสตาร์ทรถจักรยานยนต์ของเขาอยู่ ทหารคนนี้จะกลายเป็นตัวเลือกที่ดีสำหรับผู้สื่อข่าวที่จะถามความเห็นที่ว่าทำไมทหารทั้งหมดจึงรัก นายพล แพตตัน

นักข่าวได้ถามขึ้นว่า

" คุณคิดว่า นายพล แพตตัน จะได้ขึ้นสวรรค์ไหม ตอนที่ท่านตายไปแล้วนะ ? "

คำตอบมีทันที " ขึ้นแน่ถ้าท่านต้องการ แต่จะไม่ขึ้น ถ้าท่านไม่พร้อม ! "

ผู้สื่อข่าวตั้งใจเหยยให้โกรธ โดยการพูดถึงในแง่ไม่ดีเกี่ยวกับ นายพล แพตตัน ผู้สื่อข่าวจึงถาม ทหารราบผู้นี้ว่า

" คุณคิดว่ามันเป็นไปได้ไหมที่ นายพล แพตตัน อาจจะ ตกนรก ? "

" ฟังไว้นะ! ถ้าเกี่ยวกับ นายพล แพตตัน แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งสิ้น! ถ้าท่านตัดสินใจที่จะลงนรกแน่นอนที่ผมก็ต้องการตามท่านไปเช่นกัน ! "

ผู้สื่อข่าวสายหัวในลักษณะที่ไม่อยากจะเชื่อ แล้วเราก็เดินทางกลับเข้าค่าย

มีเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับ นายพล แพตตัน และเกี่ยวกับความจงรักภักดีของบรรดาทหาร พวกเขาชอบฟังการบรรยายของท่าน, อารมณ์ขันของท่าน, การหัวเราะตัวเองของท่าน, และการทำให้พวกเขาหัวเราะไปกับท่านผมชอบเรื่องที่เสนาธิการคนหนึ่งของ นายพล มาร์แชล ได้ถามร้อยตรีคนหนึ่งว่าเขาเชื่อว่า นายพล แพตตัน สามารถเดินบนน้ำได้ไหม ร้อยตรีคนนั้นตอบว่า

" ท่านพันเอกครับ ผมรู้จักนายพลแพตตัน ดี ! ถ้าท่านต้องการเดินบนน้ำท่านจะหาหนทางจนได้ และภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ท่านต้องทำให้ผมเดินได้ด้วยแน่ ! "

เรื่องราวต่างๆ ทั้งหมดนั้น มีอยู่เรื่องหนึ่งที่มีทหารคนหนึ่งถูกถามว่า

" คุณคิดว่านายพล แพตตัน ของคุณยิ่งใหญ่ขนาดไหน ! คุณคิดว่าท่านจะลุกขึ้นจากหลุมศพได้ไหมเมื่อตายไปสามวันแล้ว ? "

" หะ...ไม่มีทาง! " ทหารผู้นั้นตอบสวน และกล่าวต่อไปว่า

" ทุกสิ่งที่ท่านจะทำท่านต้องทำมันเสร็จก่อนจะถึงสามวันแน่ๆ ! ไม่ว่าตายหรือเป็น ท่านจะไม่อยู่ในหลุมถึงสามวันหรอก "

การบรรยายครั้งหนึ่งที่ผมจำได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์นายพลแพตตันได้กล่าวว่า

" เรารู้น้อยมาก หรือ ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสวรรค์ มันอาจจะมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีเยี่ยมที่สุด ถ้าเป็นเช่นนั้น แล้วทำไมมนุษย์จึงควรจะกลัวตาย ? พระเจ้าสามารถเขียนชาดานให้ยับในวันไหนของสัปดาห์ก็ได้ พลังอำนาจใด ๆ ที่สามารถรวบรวมจักรวาลเข้าด้วยกันได้ พลังนั้นก็จะสามารถทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ผมรู้สึกขนพองนัยน์ตาซึ่งที่แทนบรรยายและสั่งสอนเราในความสำเร็จของสวรรค์ แต่พวกเขากลับกลัวความตาย หากเราทำให้คนจำพวกนี้เจ็บเล็กน้อย ๆ คนพวกนี้ก็จะตายได้จากความตื่นเต้นตกใจ ! ถ้าสวรรค์ดีเยี่ยมจริง ทำไมคนพวกนี้จึงกลัวตายล่ะ ? ดูเหมือนว่าพวกเขาจะต้อนรับโอกาสที่จะได้ขึ้นสวรรค์และไปจากโลกมนุษย์ ! ทำไมพวกเขาจึงลังเลใจล่ะ ? สิ่งหนึ่งที่ผมรู้จักก็คือความตายจะต้องเป็นอะไรสักอย่างแน่ ๆ ! "

ท่านยิ้มตามปกติ และพูดต่อว่า

" อย่างน้อยที่สุด ความตายจะต้องแตกต่างจากการมีชีวิตอยู่ผมแน่ใจว่าความตายจะต้องตื่นเต้น เพราะว่ามันก็เป็นเพียงอีกแง่มุมหนึ่งของวงจรแห่งชีวิตเท่านั้น ! "

////////////////////

ต่อสู้เพื่ออะไรบางอย่างขณะมีชีวิตดีกว่าตายไปโดยเปล่าประโยชน์

นายพลแพตตัน หัวเราะในเรื่องความตายและบรรดากำลังพล ก็หัวเราะตามท่าน การพูดกับกำลังพล กระตุ้นให้ทุกคนหัวเราะ แต่ทุกคนก็เข้าใจ และจดจำสิ่งที่ท่านได้กล่าว

" พวกเราเป็นประชาชนที่โชคดี พวกเราอยู่ในสงคราม ! พวกเรามีโอกาสที่จะต่อสู้และตายเพื่ออะไรบางอย่าง ประชาชนส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสแบบนี้ลองคิดถึงประชาชนที่น่าสงสารพวกนั้นซิ คุณก็จะรู้ว่า พวกเขามีชีวิตอยู่และตายไปโดยไม่ได้อะไรเลย ชีวิตทั้งชีวิตไม่ได้ใช้ทำอะไรนอกจาก กิน, นอน, แล้วก็ไปทำงานจนกระทั่งลาโลกไป พวกเรานี่โชคดีจริงๆเลยที่กำลังจะสู้รบในสงครามซึ่งจะเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่ต่อไป เราก็สามารถเอาเหลนของเรามานั่งที่ตักเรา และเล่าให้พวกเขาฟังได้ว่าเราทำสำเร็จได้อย่างไร ! ถ้าเราตายเพื่อน ๆ ของเราก็สามารถเล่าได้ว่าเราตายไปเพื่อให้ชีวิตของพวกเขาดีขึ้นอย่างไร ถ้าคุณกำลังจะตายจงตายอย่างวีรบุรุษ หากคุณฆ่าคนเป็นจำนวนมากพอก่อนที่คุณจะตายละก็ คนรุ่นหลังอาจตั้งชื่อถนนตามชื่อคุณก็ได้ "

พวกกำลังพลได้หัวเราะขึ้น ตรรกวิทยาของท่านจะมีเหตุผลหรือไม่ก็ตามแต่ทุกคนก็จดจำได้ทุก ๆ ถ้อยคำ

นายพลแพตตัน ไม่เคยพูดแบบห้าวหาญเช่นเดียวกับผู้บังคับบัญชาทั่ว ๆ ไปเช่น "ถ้าพวกเราเตรียมพร้อมอยู่เสมอเราก็จะผ่านเหตุการณ์นี้ไปได้ อย่างเปิดโอกาสใด ๆ เราเคยมีชีวิตในลักษณะเช่นนี้มาก่อน และในครั้งนี้นี้เราก็ต้องทำสำเร็จ "

คำพูดเช่นนั้น ไม่ใช่แบบของนายพลแพตตัน ท่านมักให้ข้อเท็จจริงที่หายาก และเหี้ยมโหด

" พวกเราบางคนจะต้องตาย พวกเราทรหดพอที่จะฆ่าข้าศึกได้สักหนึ่งโหลก่อนจะตายไป พวกเราสามารถแน่ใจได้เลยว่า พวกมันไม่สามารถฆ่าเราได้ทุกคนหรือตราบใดที่พวกเรายังเหลืออยู่ เราจะมุ่งหน้าฆ่าไอ้พวกลูกไม่มีพ่อเหล่านั้นต่อไป โอกาสที่พวกเรามีชีวิตอยู่ในสงครามนั้นดีกว่าขณะขับรถอยู่บนถนนหลวง เราอาจตายบนถนนโดยเปล่าประโยชน์ ผมอยากให้กระสุนปืนข้าศึกเจาะทะลุหัวผม มากกว่าที่จะให้หัวผมบู้บี้ติดกับกระจกหน้ารถ หากคุณตายในสงคราม เราจะได้รับการระลึกถึงอยู่เสมอ เราไม่ได้เป็นวีรบุรุษหรือกล้าตายบนถนน เมื่อเราสามารถจัดการกับชีวิต และความตายได้ และไม่กลัวมันแล้วเราก็สามารถพิชิตทุกสิ่งทุกอย่างลงได้ "

ทุกวันนี้ผมเชื่อว่า ใครบางคนอาจพูดว่านายพลแพตตัน ได้ล้างสมองกำลังพลของท่าน ถ้าการฝึกอบรมของท่านคือการล้างสมอง ก็ต้องมีคนจำนวนมากแน่ ๆ ที่สามารถนำระบบล้างสมองนี้มาใช้ในการช่วยให้ผู้คนเผชิญหน้ากับการมีชีวิตและความตายนั้นเป็นไปตามกฎโดยพื้นฐานแห่งธรรมชาติไม่มีการล้าง สมองในคำพูดของนายพลแพตตัน " ทุก ๆ วันของการมีชีวิต ก็คือ การเข้าใกล้ความตายอีกวันหนึ่ง " นี่ก็คือความจริงที่เยือกเย็น และอำมหิต หลักการของนายพล แพตตันส่วนใหญ่จะเป็นความจริงระดับพื้นฐานที่เยือกเย็นทั้งนั้น นายพลแพตตันเน้นสังขรณ์พื้นฐานแห่งการสงคราม " ถ้าเราไม่ฆ่าข้าศึก ข้าศึกก็จะฆ่าเรา " นี่ก็คือสังขรณ์ซึ่งหลาย ๆ คนที่ชอบสอนเรื่องสันติภาพไม่ยอมรับ

บรรดากำลังพลหัวเราะขึ้นเมื่อนายพลแพตตันกล่าวว่า

" ถ้าคุณเห็นว่าคุณกำลังจะตาย คุณก็ควรจะมาไอ้พวกลูกไม่มีพ่อเหล่านั้นสักโหลก่อนที่คุณจะตาย "

จึงหวะการพูดของท่านสมบูรณ์ที่สุดท่านกล่าวต่อว่า

" คุณอาจไม่ตาย คุณอาจจะมีเพียงกระสุนสักนัดฝังในร่างกายคุณสักแห่ง แล้วอาจจะทำให้การหมุนเวียนของโลหิตในระบบร่างกายของคุณดีขึ้น ! ด้วยวิกรรมเช่นนั้นคุณอาจได้เหรียญกล้าหาญหัวใจสี

ม่วง(เพอร์เฟ็ค ฮาร์ท) ถูกยิงสามครั้งคุณก็จะได้ สามเหรียญ ! เมื่อคุณได้เหรียญพอเพียงแล้ว มันก็จะทำให้คุณแข็งแรงพอที่จะเดินหอบไอ้เจ้าเหรียญพวกนั้นไปไหนต่อไหนได้ไงละ ! "

ตอนที่ท่านบรรยายเรื่องนี้ ที่หน้าอกของท่านเต็มไปด้วยเหรียญมากมายที่ท่านได้รับ ซึ่งก็รวมถึงเหรียญกล้าหาญ หัวใจสีม่วง (เพอร์เฟ็ค ฮาร์ท)

" คุณจะตายเพียงคนเดียวเมื่ออยู่ในหน่วยนี้ คนที่ชอบหลีกเลี่ยง และคนที่ขี้ขลาด จะตายเป็นพัน ๆ คนในทุก ๆ วันแห่งการมีชีวิต ! "

ความคิดสุดท้ายนี้ไม่ได้มีบ่อเกิดจากนายพล แพตตัน แต่ท่านก็ได้สนับสนุนความคิดเช่นนั้นด้วยสังขรณ์แท้ที่ดูเยือกเย็นเหลือเกิน ท่านมักเผชิญหน้ากับความเป็นจริงโดยจับมันเข้ามาชิดจมูก ผมระลึกถึงคำพูดของนายพล แพตตันขณะที่ผมกับเพื่อนนักบินขับไล่สกัดกั้น ที่ได้รับการฝึกมาใหม่ ๆ จำนวนสิบสองคนอยู่บนรถไฟที่เดินทางจากสนามบิน วิลเลียมส์ ฟิลด์ มลรัฐโอริโชน่า มุ่งไปยัง ฟลอริดา พวกเราได้รับการคัดเลือกถนัดกรองอย่างดีเพื่อที่จะเป็นนักบินรุ่นใหม่ ซึ่งหมายถึงนักบินเครื่องบินขับไล่ในเวลากลางคืน ผมเป็นคนอาวุโสที่สุดในจำนวนสิบสองคนนี้ พวกเราได้รับการคัดกรองโดยการตรวจสอบสภาพร่างกายอย่างละเอียด รวมถึงการทดสอบสายตาที่จะใช้ในเวลากลางคืนซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นทีเดียว พวกเราจะต้องใช้เครื่องหาเป้าหมายทางอากาศและบางสิ่งบางอย่างที่ลับมากจนเราไม่มีข้อมูลเลยแม้แต่คนเดียว พวกเราทุกคนต่างก็อาสาสมัครเข้าโครงการนี้การทดสอบบางอย่างไม่เกี่ยวกับสายตา หรือขีดความสามารถทางร่างกายเลย เช่น การให้นั่งในหีบมืด ๆ เพียงคนเดียวเป็นเวลาครึ่งชั่วโมง เป็นต้น แต่สิ่งหนึ่งที่เรารู้ก็คือเราไม่รู้อะไรเลย

ขณะอยู่บนรถไฟ นักบินหนุ่มคนหนึ่งได้มาหาผมพร้อมด้วยปัญหาเกี่ยวกับกรรมการคัดเลือกทหาร ส่วนท้องถิ่นดูเหมือนว่ากรรมการคัดเลือกเขาเข้ารับราชการทหาร ! แต่กรรมการคัดเลือกส่วนท้องถิ่นระบุว่า เขามีสภาพร่างกายที่ไม่สมบูรณ์พอที่จะรับราชการทหาร ดังนั้นชายหนุ่มผู้นี้จึงขับรถไฟไปยังอีกรัฐหนึ่งและสมัครเข้าเป็นทหาร พอกรรมการคัดเลือกมีโควต้าเหลืออยู่ ก็ปรากฏว่ากรรมการของรัฐทั้งสองรัฐก็ต่อสู้กันว่า รัฐใดจะมีสิทธิได้ทหารคนนี้ ขณะที่พวกเราถกเถียงปัญหานี้ ผมก็พบว่าพวกเราทุกคนสามารถรักษาแบบอย่างจากชีวิตรับราชการทหาร ในเรื่องไร้ความสามารถทางร่างกาย พวกเราหัวเราะในบรรทัดสุดท้ายของแบบฟอร์มตรวจสอบร่างกายซึ่งบรรดานายแพทย์ได้ เขียนข้อความต่อท้ายให้พวกเราทุกคนว่า " ปฏิเสธทุกสิ่ง " ในการตอบคำถามที่ถามว่า " ป่วยไข้ หรือไร้สมรรถภาพหรือไม่ ? "

พวกเราได้สร้างสโลแกนมาหนึ่งประโยค สำหรับกลุ่มของพวกเราว่า"ปฏิเสธทุกสิ่ง" มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติสำหรับนักบินหนุ่มๆ ที่จะถามกันว่า "เฮ้ยเจ้าโง่! แกกำลังจะปฏิเสธทุกสิ่งรี? "พวกเราหัวเราะที่ได้ตบตาวกนายแพทย์ ทุกวันนี้ ผมไม่แน่ใจว่าเราได้หลอกพวกนายแพทย์จริงๆ หรือ พวกนายแพทย์ทราบว่พวกเรากำลังจะพบกับความลำบากในภารกิจที่ไม่รู้จักมาก่อนเลย พวกเขาทราบว่าพวกเขาต้องคัดเลือกนักบินผู้ซึ่งต้องการต่อสู้เพื่ออะไรบางสิ่งบางอย่าง

////////////////////////////////////

อย่าให้ความตายมาเยือนถึงเตียง

" คนส่วนมากตายบนเตียง มากกว่าตายในสงคราม! "

นายพลแพตตัน อธิบาย " การนอน ก็เหมือนกับ การชุดหลุมบุคล มันง่ายที่ความตายจะจับตัวคุณได้ ขณะกำลังหลับ พระผู้เป็นเจ้าทรงกล่าวไว้ว่า " จงเก็บที่นอนของตนแล้ว เดิน! " การอยู่บนเตียงนอนก็เหมือนกับการนั่งบนเก้าอี้หมุนนาน ๆ สมองจะหลุดตัน และร่างกายจะเจ็บไข้ ต่อมาคุณก็คงทราบดีว่าจะมีหมอนำยามาให้คุณกิน จนกว่าคุณจะอยู่ในสภาพปกติ เพียงแต่คุณเคลื่อนไหวไปโน่นมานี่ ผมว่ามันจะดีกว่าที่คุณจะกินยาเป็นกำมือเสียอีก "

บรรดากำลังพลได้หัวเราะขึ้น พวกเราที่เป็นฝ่ายเสนารักษาคิดกันว่านายพล แพตตัน ได้ผลักดันกำลังพลจนเกินไป นั่นเป็นปี 1942 หลายปีต่อมาบรรดานายแพทย์ก็เริ่มที่จะใช้วิธีให้คนไข้ผ่าตัดของตน " เกือบที่นอน แล้วยกเตียง " ในวันหรือสองวันหลังการผ่าตัด ด้วยความรู้ของท่านที่ได้จากคัมภีร์ไบเบิล นายพลแพตตัน ได้สั่งสอนข้อปฏิบัติเช่นนี้มากกว่าสามสิบปี ก่อนที่ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์จะเริ่มใช้วิธีการเดินเป็นส่วนหนึ่งในการรักษาพยาบาล

ผมไม่เคยพอใจผลกระทบจากความคิดของนายพลแพตตัน จนกระทั่งผมได้ไปเยี่ยมชมเยนสถานพยาบาลภายหลังสงคราม สถานพยาบาลเหล่านี้ทำให้ ผมนึกถึงคำพูดของนายพล แพตตัน " จงตะลุยไปข้างหน้าและเผชิญกับความตายในแบบที่คุณต้องการ ! "

มันใช้เวลาหลายปีที่เดิวก่อนที่สังคมจะคิดกันว่า บางทีประชาชนน่าจะมีสิทธิ์ที่จะตายในแบบที่พวกเขาต้องการ แทนที่จะถูกรักษาพยาบาล แบบจะตายมิตายแหล่เป็นเวลายี่สิบปีเหมือนกับเป็นผักกาดต้นหนึ่ง ยานอนหลับปริมาณมาก ๆ จะทำให้พวกคนแก่เหล่านั้นเคลื่อนไหวไม่ได้ ยิ่งกับเป็นต้นไม้ที่ปลูกอยู่ในกระถาง ผมจำคำกล่าวของนายพลแพตตันได้

" คนส่วนมากจะตายที่อายุสี่สิบ แต่ยังไม่ถูกฝังจนกระทั่งอีกสามสิบปีต่อมา ผู้คนส่วนมากป่วยในระยะสั้น ๆ แต่ยอมแพ้ และตายไปในขณะมีอายุอยู่ในช่วงต้น ๆ แห่งชีวิตพวกเขาไปหาหมอกคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง จนกระทั่งความตายมาจับตัวพวกเขาถึงเตียงนอน "

นายพลแพตตันมักจะสั่งสอนอยู่เสมอว่าถ้าคุณไม่เคลื่อนไหวไปมาแล้วเลือดลมของคุณจะ ไหลเวียนได้ไม่ดี การตายของนายพลแพตตัน ไม่ได้เกิดจากการที่คอของท่านหักซึ่งเป็นผลจากการเกิด อุบัติเหตุทางรถยนต์ ท่านตายจากการที่มีเลือดคั่งในปอด และหัวใจ เลือดลมของท่านไหลเวียนไม่ถูกต้อง พระเจ้ามีความคิดเห็นพ้องกับผม ที่ว่านายพลแพตตันต้องโมโหแน่ ๆ หากให้ท่านตายบนเตียงนอน

วิทยาศาสตร์การแพทย์เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว แต่ยังไม่มียาขนาน ใดที่แรงเท่ากับคำแนะนำของนายพล แพตตัน " จงตายในแบบที่คุณต้องการ ! " ประชาชนจำนวนมาก ตายขณะยังหนุ่ม และถูกฝังตอนแก่ พวกเราหลายคนกลัวมากกับความตายซึ่งเรายังไม่เคยพบพาน

////////////////////

ความกลัว น่าคนได้มากกว่าความตาย

เมื่อผมได้ยินนายพล แพตตัน พูดเป็นครั้งแรก ว่า " ความกลัวน่าคนได้มากกว่าความตาย " ผมยิ้ม เพราะผมไม่เข้าใจความหมายที่แท้ของมัน พอผมได้ ยินประโยคนี้ในภายหลัง ผมก็ได้สังเกตว่า บรรดา กำลังพลเจียบกันหมดผมสงสัยว่าบรรดากำลังพล เหล่านั้นจะเข้าใจอย่างไรกับบ้างในคำพูดเช่นนั้นของ ท่านผมไม่เคยได้ยินรัฐมนตรีท่านใดเคยพูดเรื่อง ชีวิตภายหลังความตายในแบบง่าย ๆ และตรงเป็น ขวานผ่าซากแบบนี้เลย

ทุกวันนี้เมื่อผมพูดถึงหลักการนี้ หลาย ๆ คนคิดว่ามันเป็นหลักการโง่ ๆ เหมือนกับที่ผมเคยคิดตอนที่ ผมได้ยินครั้งแรก มีคนหนึ่งได้ตอบผมว่า " ความตาย ก็คือ ความตาย มิใช่หรือ ? "

แต่ความตายไม่ใช่ความตายสำหรับนายพลแพตตันด้วยความมุ่งมั่นที่จะทำลายความกลัว ความตายก็ คือช่วงหนึ่งของวงจรแห่งชีวิต ปรัชญาทั้งหมดของนายพลแพตตัน ส่วนมากจะอยู่ในประโยคนี้ " พวกข้า ขลาด จะตายเป็นพัน ๆ ครั้ง " ผมจำคำพูดของนายพล แพตตัน "ได้" คนขี้ขลาด จะลง นรกเสมอ เพราะมัน ต้องทนทุกข์ทรมานเป็นพัน ๆ ครั้งในแต่ละวัน คนกล้าจะตายเพียงคนเดียวเท่านั้น! " ท่านได้อธิบายต่อไปว่า " เมื่อคุณมีความมุ่งมั่นที่จะต่อสู้เพื่อบางสิ่งบางอย่างจนกระทั่งตาย มันไม่มีความ ตายหรือ ความตาย เป็น เพียง ช่วงหนึ่งของวงจรแห่งชีวิต "

พวกทหารได้เล่ากันหลายเรื่องต่อหลายเรื่องว่า อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อนายพล แพตตัน ตายไป ทหารทุก คนรู้ว่านายพล แพตตันต้องการอุทิศตนในสนามรบ พวกเรารักท่านเพราะท่านห่วงใย พวกเราทุกคนมาก ไม่มีใครคาดว่า ท่านจะมีชีวิตตราบนิจรันดร์ เรื่องเล่าบางเรื่องเกี่ยวกับการตาย ของท่านได้เริ่มขึ้นหลายปี ก่อนที่ท่านจะได้รับอุบัติเหตุจนถึงแก่กรรม

มีอยู่เรื่องหนึ่งเล่าว่านายพล แพตตัน ได้ตายไปและได้ถาม นักบุญ ปีเตอร์ (สาวกองค์ หนึ่ง ในจำนวน 12 องค์ของพระเยซู) ว่า ท่านจะพบพระเจ้าได้ที่ไหน เมื่ออยู่ต่อหน้าพระเจ้า นายพล แพตตัน ก็ระเบิดโพลงว่า " มันเป็นความคิดนรกแบบไหนกัน ที่ให้ผมตายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ? ผมได้อ้อนวอน และสวดมนต์

ถึงพระองค์ให้อาชีวิตของผมในสมรภูมิ พระองค์ช่างไม่มีความคิดเลยที่เอาชีวิตผมจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ โง่ ๆ แบบนี้ มันเป็นการตายสำหรับชายชาติทหารชนิดไหนกัน? จงสั่งให้ผมลงนรกเถอะ! ผมไม่สามารถเผชิญหน้ากับ บรรดาทหารที่กล้าหาญของผมหรือ ที่ต่าง ๆ ในสวรรค์นี้เป็นของพวกเขา "

พระเจ้าได้ตรัสตอบว่า " ถ้าเธอต้องการลงนรก ก็สามารจัดการได้! "

นายพล แพตตัน ทำท่าวันทยหัตถ์ ชิดสั้นเท้า กลับหลังหัน แล้วก็เดินจากไป

พระเจ้าทรงเรียกท่านไว้อีก

"นายพล แพตตันก่อนที่จะให้ตามคำร้องของเธอซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ฉันว่าเธอกลับไปพิจารณาใหม่ และอยู่กับพวกเรานี้เถอะ "

นายพล แพตตัน ได้โต้ตอบว่า " ผมไม่ได้เป็นของที่นี่ ผมจะลงนรก! "

พระเจ้าทรงขอร้องว่า

" ฉันไม่ต้องการให้เธอลงนรก ฉันต้องการให้เธออยู่กับเราที่นี่ ถ้าเธอลงนรก ไม่ก็สับดาห์หรือที่เธอคงจะตะลุมพุกชานาจนเรียบ ดับไฟนรกจนหมดสิ้นและประชาชนของฉันก็จะละทิ้งสวรรค์แล้วก็ลงไปอยู่กับเธอ อยู่ที่นี่เถอะนะ เพื่อเห็นแก่ สวรรค์! "

นายพลแพตตันชกลังเลใจ ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสขึ้นเสริมว่า

" และเราจะอนุญาตให้เธอแต่งเครื่องแบบของเธอได้ทุกเวลาที่เธอต้องการ! " มีอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความตายของนายพลแพตตัน ที่บรรดาทหารชอบเล่าสู่กันฟังก่อนที่ ท่านจะเสียชีวิตเรื่องเล่าว่า

นายพลแพตตัน ได้ตายไป และกำลังกอดกริ่งที่หน้าประตูสวรรค์ เมื่อไม่มีใครมาเปิดประตู ท่านก็ทุบประตูด้วยกำปั้นของท่าน ในที่สุด เซนต์ปีเตอร์ ก็มาที่ประตูแต่งกายในชุดเสื้อคลุมแบบโรมัน และสวมรองเท้าแตะแบบที่พระทั้งหลายสวมกัน

นายพลแพตตันก็ระเบิดออกมาว่า

"ทำไมท่านไม่ประจำที่ประตุนี้นะ ? ไม่รู้หรือไม่ว่าท่านมีหน้าที่อย่างไร ? ท่านเคยอ่านคัมภีร์ไบเบิลบ้างหรือเปล่า ? ท่านทราบดีไหมว่า ท่านต้องอยู่ที่ประตุนี้นะตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงในแต่ละวัน แล้วนี่มันเครื่องแบบชนิดไหนกัน ? ผมรบกวนเวลาอันอันหลังของท่านหรือเปล่านี้ ? คุณเท่าของท่านนี่ ! ท่านไม่สามารถวิ่งหนีไปไหนได้ด้วยรองเท้าและที่บอบบางอย่างนี้แน่ แล้วนี่มีคโณของท่านอยู่ไหนล่ะ ? หรือว่าท่านอยากจะทำพันธสัญญากับเราของท่าน ? เนคไทของท่านไปไหนเสียล่ะ ? แล้วหมวกเหล็กท่านล่ะ มันอยู่ไหน ? "

เรื่องเล่าไม่มีที่สิ้นสุด เสียงหัวเราะของบรรดากำลังพล แสดงถึงความจงรักภักดีที่พวกเขามีต่อผู้บังคับบัญชาของเขา

ความคิดของนายพลแพตตันเกี่ยวกับความตายไม่ค่อยจะเหมือนกับที่ เซอร์จิลล์ ได้พูดในปี 1941 ว่า

"มันสนุกที่จะมีชีวิตอยู่ และก็สนุกที่จะตายไป "

ประโยคนี้นี้สัมพันธ์กับความคิดของนายพลแพตตัน ที่ว่าทั้งการมีชีวิตและการตาย มันก็มีความหมายเท่า ๆ กัน

ผมจำคำกล่าวของนายพลแพตตันในเรื่อง ความกลัว ได้

"ความกลัว ทำให้พวกเราแข็งแกร่งขึ้นทุกครั้งที่เราเอาชนะความกลัวประการหนึ่งได้ เราก็จะมีความกลัวมากขึ้น เราสามารถรับมือกับความกลัวชนิดไหนก็ได้ ถ้าเราไม่กลัวตาย สิ่งที่น่าอนประการหนึ่งก็คือ เราจะยังมีชีวิตอยู่จนกระทั่งเราตาย พวกเราบางคนตายเพราะความกลัว แต่ก็ยังหายใจอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ อีกหลายปีทีเดียวการมีชีวิตมันมีความหมายมากกว่าการได้หายใจอยู่เท่านั้น ความตายต้องเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของวงจรแห่งชีวิต ! "

" ปัญหาใหญ่ของพวกเรา ก็คือ เราไม่เข้าใจชีวิตหลังความตาย ความสุขทั้งมวลแห่งชีวิตก็คือ การหาโอกาสที่จะเสริมสร้างความศรัทธาให้ได้พอเพียงที่จะทำลายความกลัวทั้งหมดของตนเอง นั่นละเป็นเหตุผลที่ทำให้ทำไมการพนันถึงน่าสนใจ และตื่นเต้นมาก รูปแบบการพนันที่ตื่นเต้นที่สุดยอดก็คือ การสู้รบกับศัตรูผู้ซึ่งต้องการฆ่าพวกคุณ คุณต้องเดิมพันการพนันนี้ด้วยชีวิต ไม่ชีวิตคุณก็เป็นชีวิตของข้าศึก ไม่มีการพนันใดที่จะมีเดิมพันมากกว่านี้อีกแล้ว!ถ้าไม่มีสงครามให้มนุษย์ได้เดิมพัน เราต้องมีบางสิ่งบางอย่างทดแทน พวกเราทั้งหมดกำลังเดิมพันว่า เราจะสามารถผลักดันเรื่องความตายให้เป็นเรื่องรองก่อนที่เราพร้อมที่จะตาย ความกลัวทำให้พวกเราพยายามหนักขึ้น มันก็เหมือนกับกำลังแข่งรถ หรือแข่งเรือเร็ว มันเสี่ยง และน่ากลัว

ที่จะแข่งขันเกมที่น่าตื่นเต้นแบบนั้น มันมักจะสนุกเสมอเมื่อมีใครวิ่งไล่ หรือเค็มพันว่าจะมีใครไล่คุณทัน สงครามเป็นสิ่งที่ตื่นเต้นสูงสุดแห่งชีวิตเพราะว่าทหารต้องเสี่ยงชีวิตอย่างสูง มันคือรูปแบบการเค็มพันสุด ยอดในทุกวันนี้ มันสนุกกว่ามากที่จะไล่จับ และทำลายศัตรู แทนที่จะมานั่งกลัวอยู่ในหลุมบุคคล และรอคอยให้ข้าศึกมาจัดการตะเพิดคุณให้ไปอยู่ในภพหน้า ! "

ในสงครามโลกครั้งที่ 2 โลกต้องการผู้บังคับบัญชาผู้ซึ่งทราบดีว่าสงคราม หมายถึง การฆ่าประชาชน นายพลแพตตันเป็นผู้บังคับบัญชานี้สำหรับนายพลแพตตัน แล้วสงครามไม่ใช่การ ต่อสู้เพื่อการเมือง, ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาคงทนงาน, ไม่ใช่โอกาสในการตั้งสำนักงานทางการเมือง และ ก็ไม่ใช่วิธีแก้ปัญห เศรษฐกิจเฉพาะท้องถิ่น สงคราม หมายถึง ประชาชนต้องถูกฆ่า ข้าศึกถูกฆ่าเร็วเท่าไร สงครามก็จบได้เร็ว เมื่อนั้น

อาวุธที่มีประสิทธิภาพสูงสุดของนายพลแพตตันไม่ใช่รถถัง แต่คือทหารแต่ละคนผู้ซึ่งได้รับการฝึกอบรมจนปราศจากความหวาดกลัวโดยสิ้นเชิงกำลังพลของนายพลแพตตัน รักความตื่นเต้นของสมรภูมิ และชื่นชมความสามารถที่จะเผชิญหน้ากับความตาย นายพล แพตตัน เชื่ออย่างจริงจัง ว่าความตื่นเต้นที่สุดแห่งชีวิตคือ การตาย อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครที่ผมเคยรู้จักจะร้องไห้มากเท่ากับนาย พลแพตตัน สำหรับนายพลแพตตัน การสู้รบกับข้าศึกหมายถึงว่ามันจะสิ้นสุดที่ ประชาชนของทั้งสอง ฝ่ายจะถูกฆ่า นี่ถ้าท่านไม่ยับยั้งการบุกตะลุยเข้าไปในใจกลางประเทศเยอรมันแล้ว สงครามอาจสิ้นสุดลง ก่อนที่ได้จบจริง ๆ หลายเดือนก่อนหน้านั้นก็เป็นได้ เมื่อสงครามสิ้นสุด นายพล แพตตัน เป็นคนแรกที่ให้อภัยแก่ข้าศึกท่านเป็นคนแรกที่ชัดเจนกับข้าศึกคนใหม่ นั่นคือปัญหาการนำความสุขมาสู่ทวีปยุโรปท่านได้จับปัญหานี้มาชัดเจนอย่างน้อยสามสิบปี ก่อนหน้าที่ผู้นำทางการเมืองจะนำหลักการเผชิญหน้ากับความจริงของนายพลแพตตัน มาประยุกต์ใช้

นายพล จอร์จเอส.แพตตัน (George S. Patton, Jr.) เสียชีวิตเมื่อ 21 ธันวาคม 1945 เนื่องจากกระดูกที่คอหักจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ท่านได้รับการฝังในลักเซมเบิร์ก เช่นเดียวกับกำลังพลของท่าน ท่านได้รับการฝังในหลุมศพพร้อมด้วยแท่นหินและไม้กางเขนแบบเดียวกับหลุมศพของ ทหารคนอื่นๆ ทุกคนไม่มีอักษรใดที่ไม้กางเขนระบุว่านายพลแพตตันคือ ผู้บัญชาการกองทัพบกที่ 3 ที่ไม้กางเขนมีคำจารึกไว้เพียงว่า

" พลเอก 02605 : กองทัพบกที่ 3 "

นายพลแพตตัน แม้จะสิ้นชีวิตก็ไม่เคยทำตัวเหนือกำลังพลของท่าน ท่านได้ร่วมชีวิตอย่าง เสมอกันกับพวกเขาทั้งที่ขณะมีชีวิต หรือจะตายไปก็ตามหลักการของนายพลแพตตันทั้งหมดนั้น หลังไหลเข้าสู่จิตใจ

ของผมขณะกำลังขับรถอยู่คน เดียวบนถนนหลวงในมลรัฐโอกลาโฮมาเมื่อปี 1975 จากโหวตบางคำที่ ล่องลอยมาตามปุยมเมฆ และ คลื่นวิทยุ เพราะผมกำลังเปิดวิทยุฟังรายการจากสถานีวิทยุแห่งหนึ่งใน ซี แอ็ทเท็ล, มลรัฐวอชิงตัน โฆษก สถานีกำลังวิจารณ์เรื่องการเสื่อมสลายของหัวหน้าเผ่าชาวอินเดียนในซี แอ็ทเท็ลคำกล่าวของหัวหน้าเผ่า อินเดียนช่างเหมือนกับที่นายพลแพตตันเคยพูด ผมจึงจดมันไว้ในแผนที่จะ ได้จดจำได้ทุก ๆ คำพูด เมื่อ ผมได้เอ่ยคำกล่าวเหล่านี้ผมก็มองไปว่านายพลแพตตัน ได้รวบรวมสติปัญญาแห่ง กาลเวลาเป็นร้อย ๆ ปี มาถ่ายทอดเป็นหลักการดังที่ท่านได้มอบให้แก่กำลังพล

คำพูดของหัวหน้าเผ่าอินเดียน ก็ คือ

" ไม่มีความตาย นอกจากการเปลี่ยนวิถีแห่งชีวิตเท่านั้น คนตายไม่ใช่ว่าจะไร้ซึ่งอำนาจ ! "

นายพลแพตตัน ได้เปลี่ยนวิถีแห่งชีวิตไปแล้ว หลักการของท่านยังคงทรงพลังอำนาจไปตลอดกาล

จบบริบูรณ์

เมื่ออ่านจบแล้ว กรุณาไตร่ตรอง และเลือกสิ่งที่ดี เหมาะสมเป็น
แนวทางอย่าหลงเชื่อทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่มีการทดสอบคุณค่าหนังสือ
ขึ้นอยู่กับตัวท่าน

ด้วยความปรารถนาดีจาก

กองวิทยุยุทธการ ส่วนวิชาเสนาธิการกิจ